

AVOND.

Met den avond rijzen
uit der stille Aarde-moeder donk'ren schoot
nevels grauw en grijze,
licht-verteederd even nog door 'twijkend zonnerood.

Zie, zij wikkelt waden
tot den bleeken slaap om aller kind'ren lijf.
Al de open paden
liggen nu gesloten voor der scheemring rustverblijf.

En in lange straten
kwijnen gele lichtjes triestig in den mist.
Wind omhoog komt praten
aan mijn raam, of hij van d'avond al geheimen wist.

Ik bepeins in 't duister
aan mijn eenzaam venster boven nevelrosse stad,
Gods verborgen luister,
waar Hij hoog in zilv'ren bogen wereld's welving vat.

P. M.